

obliuisci hic meditor: uerum non modo hoc opus, sed etiã hic labor est: usque adeo recusantes idẽtidem nugas, ac pugniles curas consopire nequeo, nec abigere à contubernio Philologiæ meæ. Cupio, per (inquam) scire cupio quid Ianus Lascaris agat, uir apud omnes ordines gratiosus, ubi sit, quantũq; ualeat. Vt enim neminem esse hominem arbitror, cui melius consultum q̃ mihi ille cupiat, ita officij mei esse duco omnia eius causa uelle: incolumitatemq; ipi corporis, fortunarumq; optare q̃ uehementissime. Eum uerbis meis salutabis, si istinc adhuc non discessit: gratiãq; habere dices obscita admodum epigrãmata ad me missa. Scribam tamen ad eum non nihil si forte adhuc agit in aula, quod uix mihi persuadeo. Vale uir doctissime, in Marliano nostro postridie diei diuo Martino festi: qui nobis pithœgia est ad explorãda uina, auspiciãdamq; uini mustei potionem, aut certe proludendam.

GVLIELMVS BVDAEVS BAPTISTAE EGNATIO S.

Vum apud Franciscum Deloium iuriscōsultorum disertissimum heri ad prandium ex condicito uenissem, incidi tum primum in sermonem cum Ioanne Grolierio Insurbriæ quæstore, uiro sanè eleganti, institutione perpolitio, literarumq; bonarum amanti ac studioso: quod rarissimum est apud nos in ea sorte uitæ. Is cum de doctis Italiæ uiris excitatus esset sermo, ait de me te ita loqui solitum, atq; de eo quem tu amicũ habere cuperes: coramq; aliquando alloqui, si res ita fortunata tulisset, ut uel ego istic negociũ, uel tu hic prouinciã haberes. Hoc cum mihi iucundũ fuit & pergratum audiretu (sum em̃ ut qui maxime, istius generis amicitiarũ cupi-

dus) tum illud ægre tuli quod addidit, abhinc iam fermè
 bienniū literas te ad me dedisse, quibus nō respōderā. Cui⁹
 rei ut fidē mihi planē Deloīnoꝝ faceret, ait penes se earū
 literarū exēplū esse: stipulariꝝ à se me uoluit id mihi mis-
 surū iri primo quoꝝ tempore, aut certe prima quaꝝ occa-
 sione. Velim igit ut uel pfidiæ, uel incuriæ inquiras in eū
 cui tu literas eas reddidisti: aut si id facere grauabere, me
 ut supbiæ, ut rusticitatis, ut inscitię, ut alius cuiusuis igno-
 miniosæ culpæ absoluas: quē nō dubito hæctenus apud te
 reū suspectumꝝ fuisse ob id, quod non rescripserim. Egon ut
 Egnatio, aut cuiꝝ ista doctrina, ista existimatione prædito-
 rū, officio me prouocanti, & huius generis officio, cede-
 rem: & appellanti non responderē? Ego ne si semianimis
 quidē essem: nō ita me experti qui ad me ex Germania, &
 ex Britannia, qui Roma, qui latine, qui græce, qui promi-
 scue scripserunt. Nihil em̄ mihi nō uitio dari malim, quā ui-
 rorum doctissimorū neglectum: quorū quidē certe inge-
 niū non tm̄ admirer, sed etiā probē. Siquidē ex quo studiū
 profectu altiores quidē spirit⁹, sed placidiores sustuli, ita
 me cōparare institi: eamꝝ scribendi rationē institui, ut in-
 genij atꝝ animi mei æquitatē probare magis doctissimis
 hominibus, quā aut acumē, aut magnitudinē contenderim.
 Apud alios quonam modo uoti cōpos factus sim, partim
 nescio, partim nunc ad rē non pertinet. Quod uero ad te
 attinet, res mihi cessisse ex sententia uidetur, coniecturam
 utiqꝝ ex tuis in Suetoniū cōmentarijs facienti: quibus tu
 in ipsis non minus grauiter quā beneuole Budæi memini-
 sti, expendens candorem ingenij non minus quā doctrinā.
 Quod nisi tandem ipsum tibi in mentione senatorij celsus
 in mentē uenisset ut faceres, in eo fermè eram ut cōpilasse
 cōmentarios Leonardi Portij Vincentini crederer: quos scri-
 ptos uel ab eo, uel ab alio quocꝝ fuisse, nedū editos, à nemine
 unꝝ audire præter quā à te potui. Equidē nō dubito Leonar

dum Portium doctum & ingeniosum uirum esse: cum eū tu dignum existimaris, quem testimoniū tui auctoritate ornares. Veruntamen ita mihi & in præteritum, & in posterum rationem constare laborum scriptorumq̄ meorū diuina benignitate detur, ut in nullius unq̄ aut uiui aut mortui commentarios uel adnotationes incidi: ne in sermone quidem: ex quibus uel tantulum adiutus sim ad ponderum mensurarum uel, aut rei nummarie explanationē: præter eos auctores quos nominatim laudaui ad meam sententiam confirmandam. Id quod tibi atq̄ omnibus facile me persuasurum confido: qui quidem ita me disputationem illam tractasse animaduenterint, ut à primis demonstrationis elemētis exorsus, ac per omnes (ut aiunt) numeros persecutus, nihil nec mihi nec alijs fortasse dicendum reliquerim: q̄ res ea perspectior, ac certior esse possit hoc æuo. Te autem non oscitanter librum meum legisse, ex commentarijs tuis intelligo in Suetonium editis. Portio uero & mihi ut candide & grauius testimonium te accommodasse mihi credere imperaui (hoc enim & ætas tua poscit, & uitæ adhuc actæ honestas: eaq̄ amplissima in Vrbe auctoritas, quam te obtinere audio) ita præclare actum esse mecum interpretor: quod nō unus ipse (ut arbitrabar) ab omnibus dissentire uideor: qui post auorum nostrorū memoriam scripserunt de sestertijs, & talentis, & eorum æstimatione: sed & Portiana commentatione, & Egnatiano calculo inuentum meum comprobatum est, postquam liber meus trans Alpes legi cœptus est. Vestramq̄ amborum auctoritatem obijcere ijs potero, qui rei (ut arbitror) nouitate perculsi, in antiquis me operibus æstimandis recte ratiocinatum esse nō credunt. Id demum deprecor, ne libris quinq̄ de Asse & partibus eius editis, & quoquo gentium iam (ut audio) dilapsis, altera etiā editione emendatioribus, ipse ære nō meo negociari per prouincias, sed

mutua

mutuatitio uidear. Nec enim ante hoc tempus uersuram facere solitus sum, ut famam aucuparer: nomenque inter copiosos, & classicos dare possem: quo minus nunc facile in animum inducerem, ea trans Alpes mutuari, quæ non modo in patria, sed etiam in Italiae luce uenditarem, & ubique terrarum. Cupio igitur aliquando commentationem illam Portianam exire in publicum: ut uideam an hisdem uestigijs ambo rem indagatam persecuti, adeptique fuerimus. Interim uero hoc postulo, ut nihil præiudicatum sit, quo minus meum totum id esse censeatur, quod nemo sibi, uel iusto sacramento, uel legitimis uindictijs asserit. alioqui cum nouas, uisendasque res amplissimi theatri oculis exposuerim, non ipse longe eas petisse, magnoque labore uidebor: sed ueluti institor esse potius hominis Vincentini copiosi, ac locupletis: id quod in hac conscientia præterire silentio non possem. Nec tamen illi, quod suum est inuideo: modo id sine ulla mea captione obtineat. Et est res huiusmodi fortasse, quæ duorum esse possit. Certe tu hac eadem de re duos (ut aiunt) parietes illeuisti: scite certe & feliciter, quod quidem ad me attinet: à quo nihil hoc factum, nisi bonam, gratiam iniuisti. Quare te oro, atque obtestor mi Egnati. iam enim meum te uocabo fretus testimonio quaestoris grauissimi, quo uelut interuentore, & proxeneta in amicitiam (ut spero) iam coiuimus. Verum te obsecro, atque etiam adiuro per numen Philologiae, ut si amico, & candido animo semel ad me scripsisti, iterum uel eodem, uel alio potius exemplo scribas: ut obsignatis literis credere possim, & intelligere quid habeas animi, & rescribendi argumentum habeam. Vale uir doctissime: & quod constituisse te audio, facito, rem literariam, ut in dies magis ac magis illustres. Parisijs quinto Calend. Decembris. M.D.XVIII.